

Szepesi Attila
HOROSZKÓPOMRA

Vízöntő-csillag, csillagom,
ki vagyok én, nem tudhatom.

Aki voltam, az leszek én,
görgő kavics? tücsök-remény?

E világvégi ködbe fúlt
kölyök, ki kerge dalra gyújt?

Időm kóróvá fogyni hagy,
s te, fakó csillag, messze vagy.

Villogsz magadban odafönn,
más az időd s az én időm.

Sorsára bocsátod süket
álmot kolduló kölyködet:

bohócul és áldozatul,
míg köribéd felhő tolul.

Terek bugyrába rejtezel,
ha veszni hagysz, te sem leszel,

csak kő maradsz, rideg sugár,
anyag, mely sugallatra vár.

